

[Arbejdsministeren.]

anledning af hr. Melchior's udtalelser kan meddele, at disse forslag er i overensstemmelse med Romtraktaten, og den anden er den — det er i anledning af hr. Dahlgaard's i øvrigt meget venlige bemærkninger — at jeg da selvfølgelig er vidende om, at realkreditinstitutionerne hører under boligministeriet, og at der imellem boligministeriet og handelsministeriet er aftalt en procedureform, men jeg burde måske under de lange samråd have oplyst, at således var det aftalt.

Så vil jeg gerne forsøge at bringe diskussionen tilbage til det udgangspunkt, som disse forslag skal ses og behandles ud fra. For det første en sandsynlighed for, at vi stod over for en dyrtidsekspllosion, således som det blev fremført af hr. Brusvang, med 6 eller 7 gange 2 mia kr. pr. portion, for det andet, at der ud over Europa er en vis arbejdsløshed. Det er set med mine øjne meget væsentligt for os, at vi i en konkurrence med de øvrige lande bibeholder eksporten på det højest mulige niveau så længe som gorligt.

Og så har jeg en måske lidt syrlig bemærkning til de mange, der har produceret nye planer: det er udmærket, at man nu, efter at man havde afvist andre løsninger, fremkommer med nogle skrivelser og breve, der går på: ja men kære venner, kald nu alt i dette land sammen, så vil vi være fornuftige, og så vil vi finde frem til en løsning med virkning formodentlig fra andet halvår 1974.

Jeg vil også gerne i den offentlige debat anholde, at man bruger argumentet lønglidning og arbejdsløshed i én broget forvirring. Jeg beder om, at man tager en vurdering, den være rigtig eller forkert, og så bruger de argumenter, der svarer dertil.

Og så har jeg nogle få bemærkninger til sidst.

Jeg vil sige til hr. Gert Petersen, at det langt fra er sådan, at de, der skaffer sig en formue i dette land, gør det ved at flytte pengene fra den ene konto til den anden. Det er min faste overbevisning, at de, der er vant til at spare op, ikke tager noget fra en bunden konto, det er det sidste, en mand gør, der er glad for sine penge.

Så er det vældig billigt at komme med det argument: hvem finansierer de offentlige budgetter? Det gør skatteyderne selvfølgelig,

men hvad er det for en argumentation, at arbejdsgiverne er sådan nogle folk, som man kan tage et uanet antal millioner kroner op af lommen på, og der stadig skulle være lige mange til stede. De skaffer sig selvfølgelig dækning over priserne, hvor skulle de ellers skaffe sig dækning fra?

Så har jeg til sidst kun et par ord til hr. Poul Westergaard. Jeg vil gerne sige, at dette er landets frieste talerstol, hvor man har et relativt langt tøjrsrag, også med hensyn til argumenter, men der må da være visse anstændighedsgrænser for, hvor langt man kan komme ud. Når hr. Poul Westergaard siger, at bunden opsparing er nye skatter, så er jeg nødt til at sige, at det er i hvert fald en behagelig form for skatter, hvor man får 12 procent i rente, og jeg ved, at samtlige danske skatteydere godt vil have de øvrige skatter byttet til den form.

Og så udtalelserne om priserne på hjemmemarkedet. Det er ikke rigtigt, når det bliver hævdet, at firmaer har ensartede priser på alle deres varer. De veksler fra måned til måned, undertiden fra uge til uge, op og ned, hvor undertiden eksportmarkedet er højest, og undertiden det modsatte, men hvor det i øvrigt i samtlige erhverv altid har været en fastlåst kendsgerning, at en fornuftig afsætningsituation for hjemmemarkedet er en forudsætning for en eksport, der kan løbe under skiftende vilkår.

Sætningen om lønmodtagernes reaktion på skatteflåningen vil jeg bede om at man ser under den synsvinkel, der er den reelle, efter at de har fået udbetalt 5 dyrtidsportioner a 2 mia kr. pr. stk.. Det er ud fra den synsvinkel, det skal ses, og ikke ud fra øjeblikkets synsvinkel.

Formanden:

Vi går da til anden omgang, hvor taletiden er indtil 10 minutter. Undtaget herfra er de første 3, der har indtil 20 minutter.

Per Hækkerup (S):

Jeg vil gerne gøre nogle enkelte bemærkninger til nogle af ordførerne for de andre partier. Jeg lyttede med stigende overraskelse til hr. Glistrups talkunst, hans optælling af, hvor meget det drejede sig om, at man formindskede mulighederne for skattnedsættelser med som følge af dette forslag, og til min store overraskelse nåede hr. Gli-